

[Erik Eriksen.]

liggende situation ville have været til gavn for Danmark, om vi havde søgt optagelse i de seks. Det lille frihandelsområde, som vi blev medlem af, havde jo den kedelige egenskab, at det skrantede allerede fra fødslen.

Den højtærede statsminister nævnte, at der nu er udsigt til, at England vil afgive en principerklæring om på grundlag af Romtraktaten at forhandle om tilslutning til fællesmarkedet, og i så fald ville den danske regering gøre det samme. Nu kunne der jo fra min side siges en hel del om principerklæringer og om principvedtagelser før og nu, men det skal jeg lade ligge. Jeg har det håb, at vi i den situation, hvori vi står, på hvilken side vi end befinder os i salen, hvilke standpunkter vi end tidligere har haft, alligevel i denne situation kunne optræde, så vi kunne være hinanden til nytte.

Nu må jeg indrømme, at det ikke er ret mange faktiske oplysninger, regeringen har givet det høje folketing. Der er jo egentlig ikke andre oplysninger, end man har kunnet læse sig til i bladene. Det er muligt, at regeringen af forskellige grunde ikke har kunnet sige mere, og det respekterer jeg, hvis det er tilfældet.

Må jeg videre sige — det er jo også blevet nævnt af den foregående taler, det ærede medlem hr. Per Hækkerup, der var inde på samarbejdsformen her i tinget — at man altid rent statistisk kan sige, at de og de ting er blevet vedtaget med alle stemmer så godt som. Nu kan statistik i dette tilfælde også være ganske udmærket, men den siger jo ikke alverden. Hovedvægten lægger jeg alligevel på, at ved flere lejligheder har vi følt, at det var en flertalsregering, vi havde, der ganske godt kunne og ville selv. Man skulle egentlig på forhånd tro, at dette flertal, som vel kan siges at udgøre en halvdel eller noget i den retning, ville have gjort regeringen mere interesseret i at forhandle med oppositionens centrumsparti; men således er det ikke gået, snarest tværtimod. Vi har i en lang række spørgsmål mærket dette.

Lad mig som et første eksempel nævne byggestøttelovgivningen. Denne lov blev revideret under det, man kaldte trekantregeringen, og fik her en sådan udformning, at det private byggeri for første gang i

efterkrigsårene havde mulighed for at udfolde sig. Under den nuværende tokantregering er loven optaget til revision, og det var jo åbenbart forud for valget i november sidste år, at en byggeudvikling efter et mere liberalt mønster ikke var efter de socialdemokratiske hoveder. Derfor blev der også straks taget skridt til at bringe byggeudviklingen ind under den socialdemokratiske ministers nøje tilsyn og med sikring af de byggeformer, hvori socialdemokraterne nu engang har en særlig interesse. De højtærede radikale ministre ikke alene affandt sig med disse ændringer, men gik sågar positivt ind for dem. I parentes bemærket ville det egentlig være rart at vide, i hvor høj grad regeringen har tænkt sig at favorisere det støttede byggeri under den nuværende kreditstramning. Det vil være ganske interessant, om vi kunne få noget at vide om, i hvilken udstrækning man her har haft planer og tanker. Men det væsentlige i denne forbindelse var altså det, der skinnede igennem forslaget, igennem det hele, regeringens fuldstændige uvillighed til at forhandle om ændringsforslag. Det var så oplagt, at regeringen var sindet at sikre lovens socialdemokratiske karakter uden at ville udsætte sig for en realitetsforhandling med oppositionen.

Et andet eksempel er revisionen af ejendomsbeskatningen. Skønt det er oplagt, at det var oppositionens forslag om nedbringelse af ejendomsskatterne, der fik sagen sat i gang, mødte vi igen regeringens uvilje mod forhandling. Regeringen gennemførte helt på egen hånd et forslag, der vel gik i den rigtige retning, men dog i sin udformning var utilstrækkeligt.

Blandt andre situationer, i hvilke oppositionen er blevet holdt udenfor, kan jeg nævne landbrugsforhandlingerne. Her er igen folketinget reduceret til et gummistempel. Når regeringen har forhandlet sagen til ende, bliver den ganske enkelt fremlagt her i det høje folketing til afstemning — og så punktum.

I de vigtigste sager, som jeg netop har omtalt, er det vanskeligt at undgå det indtryk, at folketingsbehandlingen i hvert fald af dele af regeringen i mange tilfælde opfattes som lidt af en besværlig formalitet. Enhver kan se, at folketinget indtager en stadig mindre central placering i det politiske